

РЕШЕНИЕ

№ 13816

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10230** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Е. Н. М., гражданка на Р. федерация, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1Б срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 10.09.2024 г. , издаден от М. К. – завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, както и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта.

Ответникът завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят подава жалба, уточнена за допустимост с молба, приложена под л.№ 50 от делото, в която посочва, че не е взето предвид, че е в процедура по сключване на трудов договор с български

работодател и допускането му до трудовия пазар на Република Б.. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Твърдяната процедура по сключване на трудов договор с български работодател и правата на труд, са права, които попадат под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 31.07.2024 г. жалбоподателят е поискал от консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението са приложени и документи доказващи висяща процедура по сключване на трудов договор с български работодател и допускането на чужденеца до трудовия пазар на Република Б.. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, както и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република Б. има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 71/31.10.2022 г., издадена от посланика на Б. в Р. федерация, издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. и Заповед № 95-00-209/29.03.2024 г. на Министър на външните работи на Република Б. във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от

общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, както и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република Б. по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото, в секретен том с класифицирана информация, е приложено отрицателно становище на ДАНС за издаване на виза „Д“ на жалбоподателя, което настоящият състав приема, че покрива хипотезата на чл. 10, ал. 1 т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Правилно административният орган е взел предвид това становище на ДАНС като основание за отказ за издаване на виза „Д“, което не е нарушаване на семейния и личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8 от Конвенцията, доколкото самата разпоредба предвижда процесното ограничаване на основни права в хипотезата на отказ за издаване на виза „Д“ на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Тези факти са обсъдени в процесния отказ, а именно, че се представят документи по трудово правоотношение, които по характера си са такива, че да заобиколят административното законодателство по издаване на визи на чужденци. Тези факти не се опровергаха по делото, поради което отказът е мотивиран.

В заключение и за изчерпателност следва да се посочи, че относно становището на ДАНС, практиката налага, че доколкото това становище не подлежи на съдебен контрол, то законосъобразността му се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като засяга правната сфера на лицето /реш. № 8151/13.06.2024 г. на ВАС по адм.д. № 4656/2014 г., Седмо отд. , реш. № 13436/29.10.2020 г. на ВАС по адм.д. № 3673/2020 г., Четвърто отд./ . Относимо към настоящия случай е постановеното в т. 2 от решение от 22.09.2022 г. на СЕС по дело С-159/21, че не допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност, поради което решаващият орган да е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Необходимо е за всеки един случай, конкретно да се извърши преценка. В случая,

както се посочи по-горе, административният орган се е мотивирал, като в отказа си е обсъдил и пирел становището на ДАНС.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Н. М., гражданка на Р. федерация, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1Б срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 10.09.2024 г. , издаден от М. К. – завеждащ консулска служба при посолството на Република Б. в [населено място], Р. федерация.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.